

Piše: **DARKO SOKOVIĆ**,
Rukovodeći partner za strategiju
i razvoj, Propulsion
Foto: **Danijel Rakić** / Propulsion

REFLEKTORI

Nedelja več, bez daha sam uz finale „Sablje”. Gleda, valjda, i pola Srbije. Ma šta pola, netremice te scene guta zasigurno cela ova naša mučena domovina, pa se odmah tu delimo. No, ne na polovine, nego, valjda, na neke trećine, šestine, osmine, od kojih se ne zna koja je mračnija: jedna, jer joj je tad pucano u budućnost; druga, jer je, možda, baš tako htela; treća, kao i „treći metak”, jer joj je mrak bio i ostao štof od kog je satkana; šesta, jer joj ni „ovi” (a ni „oni”) ne valjaju, i sve tako. Teško je to, i meni, i sve većem broju ljudi oko mene. Postaje mi sve složenije da na poslu i van njega potegnem najjače što mogu i inspirišem druge, „u inat svima i uprkos svemu”. Biva gotovo nemoguće u bujici otrova pronaći bar neku tanku nit koja bi ovom beskraj tu robnog sadržaja dala smisao.

Zato mi je sve više neverovatno da u zemlji u kojoj se prepreke gomilaju na svakom koraku, gde trule konekcije često prevagnu nad znanjem i pravom mrežom, a prilike su privilegija retkih, gde uspeh deluje kao daleki san – ipak postoje neki mladi ljudi koji pomeraju granice, grade svoje karijere i otvaraju vrata drugima.

Vredi da, umesto sablje nemoći, svi mi koji imamo neko javno „ja” i neku težin(ic) u javne reči uperimo svoje reflektore na

one koji – možda – promene sve. Tome treba da služi i prostor u ovom magazinu, i sad, i ubuduće.

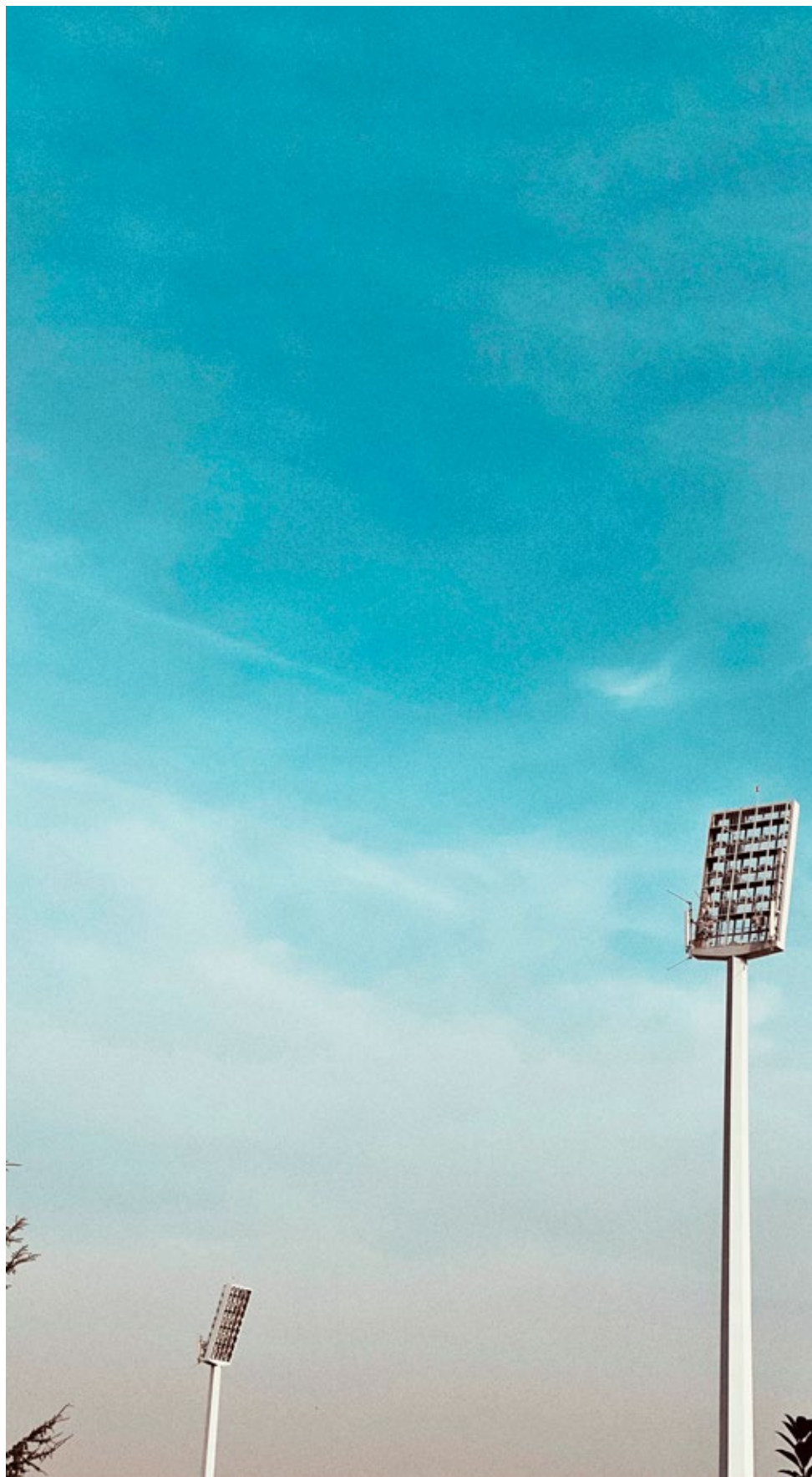
Tako sam, na jednom neuslovnom video-pozivu, dok sam bežao iz grobla beogradske saobraćajne furije ka svom domu u ušuškanom selu u ravnici, upoznao mladog Andriju Perovića; zamolio me moj kolega iz firme koji mu je mentor da ga, kao, nešto saslušam o nekakvoj „održivosti”. Mislim se kako ne znam ni šta će biti na petlji kod aerodroma za pola sata, a kamoli u sledećoj deceniji, ali svakako pristanem. Što da i ja sipam žuč kad ne fali takvih!

Taj je dečko, međutim – nije bilo sumnje – primer da upornost, rad i ideja mogu probiti najtvrdje zidove. Računovođa je, a lider. Dobar s brojevima, odličan s vizijom. Idu mu papirčine, ali mu još bolje ide i „spika” o tome šta je zamislio, jer zna kako da ti zamisao predstavi tako da se za to zalepiš. Od vođenja timova u AIESEC-u, preko menadžerskih pozicija, do učešća u velikim projektima, poput *Youth Speak Forum*a, Andrija je ostvario zapažene rezultate, a tek je u dvadesetim. Dokazao je da ume s ljudima, da zna da pregovara s partnerima i gradi mreže; vidi se, kroz to, da uspeh nije samo individualni poduhvat. Proces je to u kojem zajednica može i mora igrati ključnu

ulogu. To je razumeo i Andrija i valjda zato nije stao na ličnim postignućima.

Kroz svoj angažman u inicijativi koju je sâm osmislio i krstio je „Goodwill HUB”, on je preuzeo zadatak da mladim finansijskim profesionalcima pruži ono što često nedostaje: pristup mentorima, mrežama i zajednici koja će ih podržati u karijernom razvoju. Umrežavanje – ali pravo, a ne ono s ustajalog LinkedIna – najvažniji je činilac smislenog, „održivog” profesionalnog rasta, posebno u oblastima poput finansija, ili u bilo kom poslu koji zahteva kontakt s ljudima. (Valjda je svaki takav!) Mladi koji imaju priliku da se povežu sa liderima u industriji, razmenjuju ideje i sarađuju imaju daleko veće šanse za uspeh. „Goodwill HUB” tek nastaje, a zamišljen je da pruža upravo prostor gde mladi stručnjaci mogu postavljati pitanja, učiti iz iskustava svojih mentora i graditi kontakte koji mogu trajno promeniti tok njihovih karijera.

Imalo mi je smisla da ovom mladom umu, kao i mnogim drugima, pružim svu podršku koju mogu, jer podrška „Goodwill HUB-u” i takvim idejama uopšte znači ulaganje u budućnost Srbije. Platforme poput Andrijine nisu samo prilika za mlade, već i šansa za kompanije, organizacije i pojedince da budu deo nečeg većeg. Učešćem, dona-

cijom, znanjem – možemo pomoći da se stvori generacija lidera koja će voditi našu ekonomiju, zajednicu i društvo ka boljim danima. Ali čuli smo i ja i vi za još mnoštvo raznih sličnih ideja i „ideja”. Nije ni do ideje, svako ih ima koliko hoćeš – do čoveka je. Ovaj mladi čovek, Andrija Perović, zna šta radi, ne pada mu teško i hoće da se „cima”.

Pre šest godina, isto u zimu, Srbija je opet netremice gledala jednu drugu seriju – „Jutro će promeniti sve”. To kako su se Vlada Tagić i Goran Stanković, isti autori koji nam sad u „Sablji” slikaju naš utuljeni postpetooktobarski vrisak propasti, tada zagledali u sebe, stavili na sto srce, dušu, najiskrenije emocije i najdublje strahove, a zatim ih pretvorili u spomenik jednoj generaciji i tada (a i sada) govorilo je da ništa nije sigurno i promena je jedina izvesna, a čvrsti, neokrnjivi temelji postoje, možda, samo „nekada davno” i „negde daleko”.

Andriju Perovića ovaj bezdan neizvesnosti ne koleba nimalo. Mene jeste, premda me nije paralizovao. Te 2018, recimo, na istom ovom mestu, pisao sam, tako, da „hoćemo, bre, posao koji nije zlatni kavez, nego odskočna daska”, i da nam, kao milenijalcima, nije problem da se kućimo dok se krećemo, da dom gradimo na tlu koje se pomera, da želimo da zlatni standard naše generacije bude posao koji nas skroz kapira, a možda u istoj meri i ništa ne želimo, i da nam je sve to istovremeno OK, i još da nam sve ovo treba „odmah, da bi 2019. bila zlatna godina, naša godina, godina promena”. Jes', bila je, ali malo sutra.

No, možda baš ova sledeća bude. (Pišem to, a ne verujem sebi ništa.) Neka nas, onda, Andrija – i sve 'Andrije' koje u našoj domovini imamo – povedu. Oni se ne dele, oni delaju. Podržimo ih, možda nešto dobro i isposlujemo za „budućnosti srpske brod”. ■